

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyní Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce **Z. P., narozený X**
bytem X

proti
žalovanému

Úřad pro ochranu osobních údajů
se sídlem pplk. Sochora 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2022, č. j. UOOU-05395/21-4,

takto:

- I. Rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 23. 2. 2022, č. j. UOOU-05395/21-4, a rozhodnutí Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových ze dne 24. 1. 2022, č. j. UZSVM/A/4503/2022-SOK, se ruší.
- II. Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových se ukládá poskytnout žalobci informaci v rozsahu jeho žádosti ze dne 30. 11. 2021:
- „Žádám o žalobu (sp. zn. 62 Af 13/2018) proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 14. 12. 2017, č. j. ÚOHS-R0153/2017/VZ-36539/2017/322/JSu.*

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Žádám o vyjádření ke kasační stížnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10.10. 2019, č.j. 62 Af 13/2018-74. ",

a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 3000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 23. 2. 2022, č. j. UOOU-05395/21-4, kterým žalovaný jako nadřízený orgán podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, ze dne 24. 1. 2022, č. j. UZSVM/A/4503/2022-SOK, jímž byla odmítnuta žalobcova žádost o informace ze dne 30. 11. 2021.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v žalobě uvedl, že výklad žalovaného a povinného subjektu je v rozporu s obecnou interpretační zásadou, podle níž je výjimky z pravidla třeba vykládat restriktivně, přičemž pravidlem je informace poskytovat. Dotčené ustanovení chrání nezávislost rozhodovací činnosti soudů, nedopadá na rozhodovací činnost správních orgánů. Povinný subjekt z logiky věci nemůže mít k dispozici informace o rozhodovací činnosti soudu.
3. Z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, jakým způsobem by poskytnutí požadované žaloby a vyjádření ke kasační stížnosti zasáhlo do nezávislého a nestranného náhledu soudu na věc, včetně uplatnění procesních práv účastníka.
4. „Rozhodovací činnosti soudů“ se jistě nerozumí rozhodovací činnost kohokoliv, ale právě jen soudů. Zákonodárce mohl ochránit rozhodování i jiných orgánů veřejné moci než soudů, ovšem neučinil tak. Pak to ale namísto něj nemůže činit žalovaný. Zákon o svobodném přístupu k informacím chrání rozhodování jiných subjektů než soudů jinými ustanoveními. Procesní strategie povinného subjektu podle těchto ustanovení nepožívá ochrany, která se týká jen „rozhodovací činnosti soudů“.
5. Smyslem omezení práva na informace obsaženého v § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím je ochrana autority, potažmo i nezávislosti a nestrannosti soudní moci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.8.2020, č.j. 10 As 115/2020-44). Vůle zákonodárce je přitom v tomto ohledu zcela zřejmá.
6. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29.4.2009, č.j. 8 As 50/2008-75 (tento rozsudek byl sice posléze zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 5.5.2010, sp. zn. I. ÚS 1885/09, níže citovaná pasáž však nebyla zrušovacími důvody dotčena) je za rozhodovací

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

činnost soudů ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím „třeba považovat nejen postup soudů v řízení a jejich úkony směřující ke zjištění skutkového stavu věci a k jeho právnímu posouzení, ale i vlastní rozhodování soudů, resp. rozhodnutí ve věci samé“. Z uvedeného plyne, že z informační povinnosti je vyňat celý rozhodovací mechanismus soudu v konkrétní věci, s výjimkou konečného rozhodnutí.

7. Podání žaloby a vyjádření ke kasační stížnosti je úkon účastníka řízení, nikoli rozhodovací činnost soudu. S kasační stížností stejně jako s žalobou správní soud seznamuje účastníka řízení, který má právo se k ní vyjádřit. Poskytnutí žádaných písemností dalším osobám nemůže ohrozit soudní řízení ani nezávislost a nestrannost soudní moci.
8. V rozhodnutí není uvedeno, co konkrétně je povinným subjektem, potažmo žalovaným považováno za rozhodovací činnost soudu. Z logiky věci touto činností nemůžou být činnosti a postupy povinného subjektu.
9. Z hlediska prostého jazykového výkladu lze dospět k závěru, že informacemi na jejichž poskytnutí, resp. neposkytnutí předmětné ustanovení dopadá, jsou toliko informace, které vypovídají o vlastní rozhodovací činnosti soudu, tedy o procesu (postupech či úkonech soudu) vedoucím ke vzniku soudního rozhodnutí, a nikoliv jakékoliv informace, které s touto rozhodovací činností souvisí, například jí předcházejí nebo na ni reagují.
10. Pokud by tomu mělo být jinak, předmětné ustanovení by bylo formulováno odlišně, například tak, že se neposkytnou informace, které souvisí s rozhodovací činností soudu. Z pohledu naznačeného jazykového výkladu platného znění předmětného ustanovení však lze mít za to, že požadovaná informace v podobě žaloby a vyjádření ke kasační stížnosti, které se toliko vůči ní vymezuje, žádný obraz o rozhodovací činnosti soudu neposkytuje a ani poskytovat nemůže.
11. Pokud jde o účel předmětné normy, Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku (v bodě 12) rovněž s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. března 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10 konstatuje, že i přes absenci jasného vyjádření smyslu předmětného ustanovení v důvodové zprávě k původnímu senátnímu návrhu zákona o svobodném přístupu k informacím „není účel této normy sporný: je jím ochrana nezávislosti a nestrannosti soudní moci při jejím rozhodování“.
12. Z pohledu takto vymezeného účelu předmětného ustanovení by bylo v této věci těžko možné dospět k závěru, že by poskytnutí žaloby a vyjádření ke kasační stížnosti povinným subjektem, bylo způsobilé jakkoliv ohrozit nestrannost nebo nezávislost soudu při jeho rozhodování.
13. Předmětem informační povinnosti povinných subjektů je kromě zákonných výjimek veškerá jejich činnost, včetně informování o jejich postupu v soudních řízeních.
14. S ohledem na požadavek zachování autority soudní moci může povinný subjekt podle § 11 odst. 4 písm. b) neposkytnout určitou informaci, jen pokud by její zveřejnění mohlo vést ke zpochybnění legitimacy soudního rozhodnutí, což si však v případě žaloby a vyjádření ke kasační stížnosti lze jen stěží představit. Tato nebo jiná podání účastníků řízení nelze považovat za rozhodovací činnost soudu, neboť soud a jeho úřední aparát se na jejich vzniku nepodílí, a žalovaný dostatečně konkrétním způsobem v přezkoumávaném rozhodnutí neodůvodnil, že žádaná informace spadá pod pojem „rozhodovací činnost soudů“.

15. Pro odmítnutí požadované informace, vytvořené povinným subjektem, jenž sám soudem není, nelze na daný případ aplikovat ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, od doby vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.8.2020, č.j. 10 As 115/2020-44.
16. Pro odepření práva na informace v zásadě nestačí existence zákonného důvodu pro odepření požadované informace, neboť omezení přístupu veřejnosti k informacím musí být provedeno ústavně konformním způsobem. Povinný subjekt nesmí zákonné omezení vykládat extenzivně, ale musí posoudit nezbytnost omezení práva na informace s ohledem na ochranu jiných práv a svobod. Žalovaný se nezabýval tím, zda skutečně v tomto případě existují legitimní důvody pro upřednostnění práva na spravedlivý proces před právem na informace.
17. Povinný subjekt potažmo žalovaný nevzaly do úvahy skutečnost, že veřejná správa je službou veřejnosti a že je veřejným zájmem, aby orgány uplatňující veřejnou moc o své činnosti informovaly. Jestliže cílem přezkoumání správního rozhodnutí soudem je potvrzení jeho správnosti a i správnosti činnosti orgánů veřejné moci, pak žaloby a vyjádření orgánu veřejné moci ke kasační stížnosti proto nelze ohrozit řádný výkon jeho správních činností ani práva účastníka řízení - žalobce.
18. Není zřejmé, jak konkrétně by povinný subjekt mohl být v soudním řízení znevýhodněn, pokud by žaloba a vyjádření ke kasační stížnosti byly k žádosti poskytnuty.
19. Žalobce uzavřel s tím, že v předmětné věci nelze shledat opodstatněnost použití rozšiřujícího výkladu 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, z něhož v napadeném rozhodnutí vycházely správní orgány obou stupňů.
20. Napadené rozhodnutí proto neobstojí, neboť nebylo řádně odůvodněno a nebylo prokázáno naplnění zákonného důvodu pro odmítnutí požadovaných informací a nezbytnost omezení práva na informace. Rozhodnutí povinného subjektu je s ohledem na výše uvedené nepřezkoumatelné, neboť citované ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím v něm bylo aplikováno v rozporu s právními předpisy a aktuální judikaturou zejména Nejvyššího správního soudu.
21. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, a aby povinnému subjektu uložil povinnost žádané informace poskytnout.
22. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ohledně odepřených informací uvedl, že požadovaná žaloba souvisela se soudním řízením vedeným Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 62 Af 13/2018, kdy směřovala proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R0153/2017/VZ-36539/2017/322/JSu, ze dne 14. 12. 2017; rovněž požadované vyjádření ke kasační stížnosti souviselo se stejným soudním řízením vedeným u téhož krajského soudu, resp. u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 As 383/2019, a týkalo se kasační stížnosti podané Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže proti rozsudku Krajského soudu v Brně.
23. Samotná žaloba i vyjádření ke kasační stížnosti obsahují námitky meritorního charakteru, které byly v rozsudku Krajského soudu v Brně a následně v rozsudku Nejvyššího správního zrekapitulovány stručným, nikoli vyčerpávajícím způsobem, nevystihovaly vnitřní logiku argumentů ani celkovou procesní strategii povinného subjektu. Jelikož v tomto případě dochází ke střetu práva na informace s právem na spravedlivý proces a právem na nezasahování do nezávislosti soudní moci, provedl povinný subjekt test

proporcionality, v rámci kterého povinný subjekt zhodnotil jednotlivá kritéria testu proporcionality, tj. vhodnost, potřebnost a přiměřenost. Rozsah práva na informace za účelem veřejné kontroly soudní moci přitom byl dostatečně zajištěn přístupem veřejnosti k rozsudkům obou soudů jako takovým, v nichž je argumentace účastníků, tj. i povinného subjektu, v rozhodném rozsahu rekapitulována.

24. Žalovaný při posuzování žalobou napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že předmětnou rozhodovací činnost soudů (zde Nejvyššího správního soudu i Krajského soudu v Brně) je třeba chránit i poté, co došlo k nabytí právní moci daných rozsudků, neboť ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. není z hlediska interpretace časově ohraničené.
25. Žalovaný dále uvedl, že nesouhlasí se žalobcovým výkladem ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož tato norma chrání rozhodovací činnost pouze a jen soudů. Podle názoru žalovaného je nutno výjimku z povinnosti poskytovat informace odvozovat od povahy informace, resp. jejího obsahu, nikoliv typu subjektu, který danou informací disponuje, jak vyplývá z dosud nepřekonaného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2012, č.j. 6 Ca 114/2009-52.
26. Pokud žalobce namítal, že výklad ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, který zastává žalovaný, je v rozporu s obecnou interpretační zásadou, podle níž je výjimky z pravidla třeba vykládat restriktivně, přičemž pravidlem je informace poskytovat, pak žalovaný má za to, že v uvedeném případě – s přihlédnutím k charakteru odepřených informací, které měl k dispozici, dospěl k závěru, že citované ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím na tyto informace dopadá, neboť požadovaná žaloba a vyjádření ke kasační stížnosti obsahují konkrétní meritorní námitky a procesní strategii povinného subjektu, který ji uplatňoval v soudním řízení vedeném u správních soudů, přičemž s tímto soudním řízením přímo souvisí.
27. K tomu žalovaný poukázal na to, že podle odborné právní literatury se neposkytují informace, které souvisejí s rozhodováním soudů, s postupem soudů a s jejich úkony, které směřují ke zjištění skutkového stavu věci a informace související s úkony účastníků učiněnými vůči soudu a vůči ostatním účastníkům řízení (Jelínková, Jitka a Tuháček, Miloš. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář. Komentář k § 11. 2017. Wolters Kluwer. ISBN: 978-80-7552-859-9).
28. Dále uvedl, že z ust. § 5 odst. 3 instrukce ministerstva spravedlnosti ze dne 24.7.2009, č.j. 13/2008-SOSV-SP, jednoznačně vyplývá, že pojem „rozhodovací činnost soudů“ zahrnuje *„nejen vlastní rozhodování soudů, ale také jejich postup v soudním řízení, jejich úkony směřující ke zjištění skutkového stavu věci a úkony účastníků učiněné vůči soudu a ostatním účastníkům řízení v rámci projednávání sporů a jiných právních věcí“*.
29. Žalovaný je toho názoru, že podle recentní judikatury platí prozatím shoda ohledně toho, že ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím se týká výhradně řízení vedených u soudů, a nikoliv jakýchkoliv orgánů veřejné moci, jež jsou nadány pravomocí k autoritativnímu rozhodování. V žádném případě však z judikatury citované žalobcem nelze dovodit, že by se výlučka z povinného poskytování dotýkala výlučně dokumentů pocházejících z činnosti zaměstnanců soudů. Ostatně Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. II. ÚS 2211/09 konstatoval, že osoby odlišné od účastníků řízení nemají právo být informováni o všech aspektech soudního řízení, ale toliko o jejich výsledcích.

30. Žalovaný dále odmítl námitku, že by nedostatečně posoudil existenci legitimních důvodů pro upřednostnění práva na spravedlivý proces před právem na informace. Poukázal na to, že povinný subjekt provedl dle kritérií vymezených plenárním nálesem Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, test proporcionality, přičemž z ústavněprávního hlediska provedl komparaci práva na informace s dalšími základními právy a s účelem zákona o svobodném přístupu k informacím, a žalovaný ji shledal dostatečnou.
31. Konečně žalovaný odmítl i námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Vyšel zde ze závěrů Nejvyššího správního soudu, vyjádřených v bodu 17 rozsudku ze dne 11. 3. 2015, č.j. 1 As 229/2014-48, podle kterého zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost, skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Žádná z těchto skutečností v žalobou napadeném rozhodnutí nenastala, neboť ve svém odůvodnění popsal vztah mezi zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.
32. S odkazem na tuto argumentaci žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

33. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
34. Z obsahu správního spisu, předloženého žalovanými, je zřejmé, že žalobce podal dne 30. 11. 2021 u Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, o poskytnutí žaloby vedené pod sp. zn. 62 Af 13/2018 u Krajského soudu v Brně proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 14. 12. 2017, č. j. ÚOHS-R0153/2017/VZ-36539/2017/322/JSu, a o vyjádření ke kasační stížnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 10. 2019, č. j. 62 Af 13/2018-74.
35. Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových tuto žádost odmítl rozhodnutím ze dne 9. 12. 2021, č. j. UZSVM/A/55813/2021-SOK, a to s odůvodněním, že se jedná o výjimku z práva na poskytnutí informace podle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť předmětné správní řízení není dosud zcela skončeno, jelikož krajský soud zrušil rozhodnutí správního orgánu, který se bude věcí znovu zabývat.
36. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl Úřad pro ochranu osobních údajů jako nadřízený odrán dne 6. 1. 2021 tak, že rozhodnutí povinného subjektu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl totiž k závěru, že povinný subjekt neposoudil důvody vedoucí k omezení práva na informace, dopady odepření práva na informace na práva oprávněného subjektu, jakož i dopady případného poskytnutí informací na zájmy chráněné jinými předpisy či práva třetích osob.
37. Povinný subjekt následně vydal dne 24. 1. 2022 nové rozhodnutí, v němž opět rozhodl o odmítnutí žádosti, přičemž v odůvodnění svého rozhodnutí vyložil, z jakých skutečností vycházel, a jakými úvahami dospěl k závěru, že v tomto případě jsou relevantní důvody k tomu, aby s odkazem na ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k

informacím žádosti žalobce nevyhověl. Podstatnou částí jeho argumentace je test proporcionality mezi právem žalobce na informace a právem účastníků na spravedlivý proces a na rovné postavení.

38. Rovněž proti novému rozhodnutí povinného subjektu se žalobce odvolal a jeho odvolání bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů.
39. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
40. Argumentace povinného subjektu, jakož i žalovaného, je založena na výkladu a aplikaci ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož *povinné subjekty dále neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků*.
41. Soud dospěl k závěru, že oba správní orgány tuto normu vyložily a aplikovaly nesprávně, v rozporu s jejím účelem a smyslem, a argumentaci v napadeném rozhodnutí proto soud shledal celkově nesprávnou a nezákonnou.
42. Citovaná norma se podle názoru soudu vztahuje především na samotné soudy, pokud jsou v postavené povinného subjektu. Právě jim dává možnost odmítnout poskytnutí informací, jež se týkají řízení v konkrétní soudní věci, která u nich probíhá.
43. Co se rozumí rozhodovací činností soudů, je pak věcí výkladu. Zde městský soud vyšel ze závěrů, které koncipoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. srpna 2020, č. j. 10 As 115/2020 – 44, v němž mimo provedl výklad pojmu „rozhodovací činnost soudů“. Dospěl přitom k závěru, že *„[11]... Rozhodovací činností soudů“ se jistě nerozumí rozhodovací činnost kohokoliv, ale právě jen soudů. Soustavu českých soudů tvoří Nejvyšší soud, Nejvyšší správní soud, vrchní, krajské a okresní soudy (čl. 91 odst. 1 Ústavy). Soudem je jistě též Ústavní soud jako soudní orgán ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy). Jiné české orgány veřejné moci, ať již orgány správní či nezávislé orgány typu Nejvyššího kontrolního úřadu, České národní banky apod., soudem nejsou. Soud musí však zdůraznit, že v nyní projednávané věci se o takový případ nejedná. [...]*
[15] Pokud by NSS schválil v textu zákona neukotvený výklad § 11 odst. 4 písm. b), stalo by se sousloví „rozhodovací činnost soudů“ zcela neohraničeným. Přinejmenším potenciálně by byla pod něj podřaditelná činnost jakéhokoliv orgánu rozhodujícího o soukromých subjektivních právech a povinnostech. Šlo by pak jistě nejenom o činnost žalovaného, ale též například o rozhodování Českého telekomunikačního úřadu o dlužných telekomunikačních poplatcích, pozemkového úřadu o uplatněném restitučním nároku nebo katastrálního úřadu o vkladu práva k nemovitostem (viz trefné příklady stěžovatelky). Šlo by však potenciálně i o činnost mnoha jiných správních orgánů, které rozhodují v oblasti soukromého práva. Jak správně uvádí stěžovatelka, z výjimky z pravidla, dle níž se v určité situaci informace neposkytne, by se stalo pravidlo, které by zcela vytěsnilo aplikaci původního pravidla, dle něhož se informace zásadně poskytují.
44. Není tedy sporu o tom, že ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím se tedy vztahuje pouze na soudy a jejich rozhodovací činnost.
45. Co pak je *obsahem* této „rozhodovací činností soudů“, to pro soudy, ale i další subjekty, jež spadají do resortu spravedlnosti, vymezuje Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 24. července 2009, 13/2008-SOSV-SP, kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

46. Podle ust. § 5 odst. 3 této Instrukce za „rozhodovací činnost soudů“ v jiných než trestních věcech je třeba v souladu s účelem zákona považovat nejen vlastní rozhodování soudů, ale také jejich postup v soudním řízení, jejich úkony směřující ke zjištění skutkového stavu věci a úkony účastníků učiněné vůči soudu a ostatním účastníkům řízení v rámci projednávání sporů a jiných právních věcí. Poskytují se však veškeré informace obsažené v rozhodnutích soudů, pokud jejich poskytování není vyloučeno z jiných důvodů. Dále se poskytují údaje organizačně-technického rázu, které se týkají projednávání a rozhodování konkrétního sporu nebo jiné právní věci (např. údaje o tom, zda byl podán návrh na zahájení řízení, není-li poskytnutí této informace v rozporu se zákonem chráněným zájmem, údaje o tom, kdy a kde se bude konat jednání, zda bylo jednání odročeno, zda je rozhodnutí soudu v právní moci nebo zda byl podán proti němu opravný prostředek), anebo obecné údaje o rozhodovací činnosti soudů (např. statisticky zpracováváné údaje, údaje o počtech a druzích projednávaných a rozhodovaných věcí či o počtech starších neskončených věcí).
47. Výjimky podle ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím se tedy týkají nejen úkonů, které v řízení o konkrétní soudní věci konají soudy, resp. soudci, ale též na úkony účastníků učiněné vůči soudu a ostatním účastníkům řízení v rámci projednávání sporů a jiných právních věcí.
48. Městský soud pak konstatoval, že výklad a aplikace těchto norem, resp. judikátů, je zřejmá tehdy, pokud je adresátem žádosti o poskytnutí informací soud. Ten v takovém případě má právo odmítnout poskytnutí informací z konkrétní soudní věci (s výjimkou rozsudků), přičemž tato výluka se vztahuje nejen na jednotlivé procesní úkony soudu či jednotlivých soudních osob, ale též účastníků řízení, tedy zejména žalobce (navrhovatele) a žalovaného (odpůrce). Soud je tedy v odůvodněných případech oprávněn odepřít žadateli informace, resp. písemnosti, jež vznikly nejen jeho vlastní činností, ale jež pocházejí i od dalších osob, které se na soudním řízení jakkoliv podílejí.
49. V projednávané věci se však o takový případ nejedná.
50. Žalobce totiž nepožadoval poskytnutí informací od soudu, u něhož probíhalo konkrétní řízení, ale od orgánu veřejné správy, který v onom soudním řízení byl v postavení jeho účastníka, a žalobce zajímala nikoliv rozhodovací činnost soudu, ale dva procesní úkony povinného subjektu právě v postavení účastníka řízení.
51. Soud dospěl k závěru, že právě identita povinného subjektu je zde určující pro vymezení jeho informační povinnosti, resp. práva na odepření informace.
52. Pokud by totiž povinným subjektem byl právě soud, bylo by na místě – s odkazem na judikaturu, resp. Instrukci – do pojmu jeho rozhodovací činnosti zahrnout i úkony účastníků řízení, a v návaznosti na to případně aplikovat ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím.
53. Jelikož však povinným subjektem byl orgán odlišný od soudu, není důvod na tento případ aplikovat takový výklad.
54. Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových byl v řízení před Krajským soudem v Brně, resp. před Nejvyšším správním soudem, právě a pouze účastníkem těchto řízení, a v tomto postavení sám za sebe žádnou „rozhodovací činnost“ nevykonával.
55. Žalobcova žádost nesměřovala k poskytnutí informací o rozhodovací činnosti soudu, ale právě a jen o činnosti Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových jako veřejné instituce, byť v rámci jeho účasti při projednávání konkrétní soudní věci. Žalobce se tedy

nezajímal o to, jak svou rozhodovací činnost realizuje soud, ale o to, jak svou činnost v rámci zákonem vymezené působnosti a pravomoci vykonává Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových. Smyslem jeho žádosti tedy nebylo kontrolovat soud, ale právě jmenovaný úřad jako orgán veřejné správy.

56. Městský soud proto dospěl k závěru, že Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových se nemohl zbavit povinnosti poskytnout žalobci informace podle jeho žádosti, protože výluka podle ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím se na něj v postavení povinného subjektu nevztahuje.
57. Veškerá argumentace, kterou povinný subjekt použil ve svém rozhodnutí ze dne 24. 1. 2022, je tedy nesprávná, a jeho úvahy a závěry ohledně testu proporcionality shledal soud nadbytečnými a nepodstatnými.
58. Totéž se pak týká i napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný závěry povinného subjektu převzal, resp. aproboval.
59. Pro úplnost soud konstatuje, že pokud jde o použití Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 24. července 2009, 13/2008-SOSV-SP, kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, v předmětné věci jí nemohl ani povinný subjekt, ani žalovaný, argumentovat, a to právě proto, že zavazuje výhradně subjekty, jež jsou vymezeny v ust. § 2 cit. Instrukce, tedy a) Ministerstvo spravedlnosti, b) soudy, c) státní zastupitelství, d) Rejstřík trestů, e) Vězeňská služba České republiky, f) Probační a mediační služba České republiky, g) Institut pro kriminologii a sociální prevenci, h) Justiční akademie, i) právnické osoby, ve kterých mají povinné subjekty uvedené pod písm. a) až h) rozhodující vliv.
60. Jelikož Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových není součástí resortu spravedlnosti, citovaná Instrukce se na něj nevztahuje a při své činnosti se jí tedy nemůže dovolávat.
61. V této souvislosti městský soud ještě konstatuje, že se neztotožnil s názorem žalobce, že by totiž zveřejnění žaloby a vyjádření ke kasační stížnosti mohlo vést ke zpochybnění legitimacy soudního rozhodnutí, protože *tato nebo jiná podání účastníků řízení nelze považovat za rozhodovací činnost soudu, neboť soud a jeho úřední aparát se na jejich vzniku nepodílí*.
62. Jak vyloženo výše, podání a jiné úkony účastníků soudního řízení jsou též součástí rozhodovací činnosti soudu, ale jen v tom případě, kdy povinným subjektem je některá z institucí resortu spravedlnosti vyjmenovaných v ust. § 2 Instrukce Ministerstva spravedlnosti, takže tato instrukce je proto pro ni závazným předpisem. V případě žalobce se však o takovou situaci nejedná.
63. Pokud jde o ostatní žalobní námitky, městský soud se neztotožnil s tvrzením žalobce o tom, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a to pro nedostatek odůvodnění.
64. Tento názor soud nesdílí, máje za to, že napadené rozhodnutí je odůvodněno v náležité míře, neboť obsahuje jak vyličení podstatných skutečností, tak popis úvah, jakými žalovaný ke svým závěrům dospěl. Vadou odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy nikoliv jeho absence, ale jeho nesprávnost, když jak je vyloženo výše, v dané věci nebyl dán předpoklad pro aplikaci ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

65. Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně a že je na místě jí vyhovět. Soud proto zrušil jak žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2022, tak jemu předcházející rozhodnutí Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových ze dne 24. 1. 2022, a věc vrátil k dalšímu řízení.
66. Dále soud vyhověl návrhu žalobce na to, aby povinnému subjektu byla uložena povinnost požadované informace poskytnout.
67. Podle ust. § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím *při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dní ode dne doručení rozsudku povinnému subjektu.*
68. Jelikož ani z obsahu přezkoumávaných rozhodnutí, z vyjádření žalovaného a ani z obsahu správního spisu nevyplynuly žádné jiné důvody pro odmítnutí žádosti, soud dospěl k závěru, že je na místě uložit povinnému subjektu, aby žalobci poskytl informace podle jeho žádosti ze dne 30. 11. 2021, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
69. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Praha 9. srpna 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.